Romanço de Quico Sabaté, per Jaume Arnella

DEL PIRINEU AL MONTSENY

El darrer viatge de Quico Sabate

I. DEL PIRINEU...

Més de mil camins davallen
del Pirineu al Montseny;
n'hi ha de plàcids i agradosos
i més d'un aspre i ferreny.

II. LA HISTÒRIA D'UN VIATGE

És la història d'un viatge,
el seu viatge darrer,
el d'un maquis llegendari:
el d'en Quico Sabater.

Darrers dies de desembre,
mil nou-cents cinquanta nou,
travessaven la frontera
eren cinc homes i prou.

Si en venien de Costoja
van passat pel lloc normal,
la taverna de la Muga
que és un bon pas natural.

I Sant Julià de Ribelles
i després Sant Bernabeu,
vorejant el Bassagoda,
Llorona i coll de la Creu.

La baga del Ginebret
i Mare de Déu del Mont;
la neu que per dalt hi havia,
quan són a Falgars ja es fon.

A Falgars parada i fonda,
no s'ho poden pas negar,
que, si de nits es camina,
de dia cal reposar.

No tot són flors i violes,

que comença l'embolic:
van encendre una foguera
i això fou un greu oblic.

Un carter rural passava,
cuit a l'ombra i força hostil,
mig fent l'orni corre al poble
i avisa els guàrdies civils.

Quan arriba la parella
ve la sorpresa i l'enuig,
quan parlen les escopetes,
un cau ferit, l'altre fuig.

Pro els maquis també han rebut,
perquè en Quico Sabater
té una ferida a la cama,
més dolenta no pot ser.

III. ...AL MONTSENY

I marxant a corre-cuita
van de dret a Esponellà
on, burlant la vigilància,
ja travessen el Fluvià.

I després deixen Banyoles
i Palol de Revardit,
fins que arriben a la Mota
emparant-se en la nit.

Van de dret al mas Clarà,
conegut anteriorment;
tot i que ara hi viu gent nova,
també els don acolliment.

Quan els vells de la masia
a l'hostal van 'nar a comprar
més menjar del que solien,
amb això es van delatar.

Els civils volten la casa,
dos assalts en varen fer,
morint tota la quadrilla
menys en Quico Sabater.

Que s'escapa arrossegant-se
just en el darrer moment,

tot dient-los en veu baixa:
"No tireu; sóc el tinent".

Passa el Ter, passa Girona;
com va fer-ho? no s'entén;
amb la cama mal ferida,
però a Fornells assalta un tren.

Obligant-lo, a punta d'arma,
a no aturar-se, sempre avall;
si al Montseny pot acostar-se
serà un bon amagatall.

A l'entrar de Sant Celoni
salta en marxa i deixa el tren;
l'esperen les escopetes
dels civils i el sometent.

Cinc de gener del seixanta,
al matí a dos quarts de nou,
entre trets i corredisses
cau en terra i ja no es mou.

Carrer Major i Santa Tecla,
cruïlla del guerriller,
a la mà la metralleta,
jeu, mort, Quico Sabater.

Jaume Arnella